RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

27. februar 2003 *

I sag T-329/00,

Bonn Fleisch Ex- und Import GmbH, Troisdorf (Tyskland), ved Rechtsanwalt D. Ehle, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, bistået af avocat M. Núñez-Müller, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 25. juli 2000 om, at fritagelse for importafgifter ikke er begrundet i særlige forhold (REM 49/99),

* Processprog: tysk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne K. Lenaerts og J. Azizi,

justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 10. september 2002,

afsagt følgende

Dom

Retsgrundlaget og de faktiske omstændigheder

Bestemmelser vedrørende fællesskabstoldkontingentet for frosset oksekød og importlicenser

1 I henhold til artikel 1, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 3392/92 af 23. november 1992 om åbning og forvaltning af et fællesskabstoldkontingent for frosset kød af hornkvæg, henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 (1993) (EFT L 346, s. 3) har Rådet for

1993 åbnet et fællesskabstoldkontingent for frosset kød af hornkvæg (ligeledes benævnt »GATT-kontingent«) og har fastsat den importafgift, der skal finde anvendelse på dette kontingent, til 20%.

2 Den 22. december 1992 vedtog Kommissionen forordning (EØF) nr. 3771/92 om gennemførelsesbestemmelser til den importordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3392/92 for frosset kød af hornkvæg, henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 (EFT L 383, s. 36). For at kunne drage fordel af kontingentet skulle importørerne indgive en ansøgning om deltagelse til en medlemsstats myndigheder (artikel 3). Efter fremsendelse af disse ansøgninger til Kommissionen skulle denne så hurtigt som muligt træffe afgørelse om, i hvilket omfang ansøgningerne kunne imødekommes (artikel 5, stk. 1). Der skulle, for at de tildelte mængder kunne indføres af importørerne, der således havde opnået importrettigheder, fremlægges en importlicens (artikel 6, stk. 1). Disse licenser blev tildelt på navn, efter at importørerne, der havde opnået importrettigheder, anmodede derom (artikel 6, stk. 2). Licensansøgningen kunne kun indgives i den medlemsstat, hvor ansøgningen om deltagelse var indgivet (artikel 6, stk. 3).

3 Artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 3771/92 henviser til Kommissionens forordning (EØF) nr. 3719/88 af 16. november 1988 om fælles gennemførelsessbestemmelser for import- og eksportlicenser samt forudfastsættelsesattester for landbrugsprodukter (EFT L 331, s. 1). I henhold til denne forordning i den version, der fandt anvendelse på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, udfærdigedes licenserne i mindst to eksemplarer, hvoraf det første blev udleveret til ansøgeren, og det andet blev opbevaret af den udstedende myndighed (artikel 19, stk. 1). Efter anmodning fra licensindehaveren og efter fremlæggelse af eksemplar nr. 1 af licensen kunne medlemsstaternes kompetente myndigheder udstede en eller flere partiallicenser, der ligeledes udfærdigedes i to eksemplarer, hvoraf det ene er til ansøgeren og det andet til den udstedende myndighed (artikel 20, stk. 1). Partiallicenserne havde for de mængder, for hvilke de var udstedt, samme retlige virkninger som de licenser, på grundlag af hvilke de var udstedt (artikel 10).

4 I modsætning til den tidligere retstilstand har forordning nr. 3719/88 gjort importlicenserne delelige og gjort det muligt at overdrage de rettigheder, som de giver. Overdragelsen kunne ske inden for den omhandlede licens' gyldighedsperiode og skete ved anførelse af modtagerens navn og adresse på licensen eller i givet fald partiallicensen. Overdragelsen blev attesteret ved det udstedende organs stempel og havde virkning fra dagen for anførelsen, idet modtageren ikke kunne overdrage sine rettigheder eller lade dem gå tilbage til licensindehaveren (artikel 9).

5 Da disse licenser og partiallicenser samt de sikrede importrettigheder var blevet omsættelige goder mellem erhvervsdrivende, var der udviklet et marked på dette område. Visse bestemmelser i forordning nr. 3719/88 havde til formål at forebygge risikoen for fordrejning af importordningen for landbrugsprodukter.

6 I artikel 28 hedder det bl.a.:

»1. I det omfang, det er nødvendigt for den rette anvendelse af denne forordning, meddeler de kompetente myndigheder i medlemsstaterne hinanden oplysninger om licenser og partiallicenser samt om uregelmæssigheder og overtrædelser i forbindelse hermed.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om uregelmæssigheder og overtrædelser i forbindelse med denne forordning, så snart de er kommet til deres kundskab.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen navn og adresse på de myndigheder, der udsteder licenser og partiallicenser [...].

4. Medlemsstaterne sender ligeledes Kommissionen aftryk af de pågældende myndigheders officielle stempler og i givet fald af deres reliefstempler. Kommissionen underretter straks de andre medlemsstater herom.«

7 For mere generelt at sikre overholdelsen af told- og landbrugsbestemmelserne vedtog Rådet den 19. maj 1981 forordning (EØF) nr. 1468/81 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (EFT L 144, s. 1), der er ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 945/87 af 30. marts 1987 (EFT L 90, s. 3).

8 Artikel 14 a, stk. 1, i forordning nr. 1468/81 fastsætter følgende:

»Såfremt de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at transaktioner er eller synes at være i strid med told- eller landbrugsbestemmelserne, og transaktionerne er af særlig fællesskabsinteresse, navnlig:

— fordi de forgrener sig eller kunne forgrene sig til andre medlemsstater,

eller

— fordi lignende transaktioner efter nævnte myndigheders opfattelse må formodes også at kunne være foretaget i andre medlemsstater,

meddeler disse myndigheder snarest Kommissionen, enten på egen foranledning eller efter en begrundet anmodning fra denne, alle relevante oplysninger, i givet fald i form af dokumenter eller kopier eller uddrag af dokumenter, som er nødvendige for at skabe klarhed over omstændighederne, således at Kommissionen kan samordne medlemsstaternes aktioner. Kommissionen fremsender disse oplysninger til de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater.«

Sagsøgerens køb af de omtvistede partiallicenser

9 Sagsøgeren er et selskab, der importerer oksekød, og som i oktober 1993 fra det spanske selskab GESPA SL købte tre importlicenser, der er dateret den 18. og 19. oktober 1993 og angiveligt udstedt af de kompetente spanske myndigheder (herefter »de omtvistede partiallicenser«). Disse partiallicenser havde numrene 36 20511395, 36 20511526 og 36 20511571. Balestrero Srl, der er et italiensk selskab med hjemsted i Genova, var mellemmand ved købet. De spanske selskaber Carnicas Sierra Ascoy SA, Jaime Salva Xumetra og Productos Valent SA blev nævnt som indehavere af de omhandlede importlicenser.

10 De omtvistede partiallicenser vedrørte indførsel af oksekød inden for rammerne af GATT-kontingentet for 1993, der var åbnet ved forordning nr. 3392/92.

11 I december 1993 anmodede sagsøgeren om overgang til fri omsætning af fire partier sydamerikansk oksekød og fremlagde med henblik herpå de omtvistede

partiallicenser. Efter fremlæggelse af disse partiallicenser tillod toldstedet i Siegburg (Tyskland), at varerne blev bragt i fri omsætning, og opkrævede den nedsatte told på 20% i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3392/92.

Hævdede uregelmæssigheder ved de omtvistede partiallicenser

12 De spanske myndigheder konstaterede efter en anmodning fra et nederlandsk selskab om kontrol af ægtheden af licenserne vedrørende import af oksekød inden for rammerne af GATT-kontingentet, at myndighederne ikke havde udstedt licenserne, og at disse følgelig var forfalskninger. Ved telefax af 20. august 1993 advarede de spanske myndigheder Kommissionen.

13 Ved cirkulæreskrivelse af 28. september 1993 oplyste Kommissionen alle medlemsstaternes kompetente myndigheder herom, idet den opfordrede dem til at være særligt agtpågivende for så vidt angik indførsel af oksekød og at meddele Kommissionen alle opdagede eller formodede uregelmæssigheder.

14 De spanske myndigheder advarede på ny Kommissionen ved skrivelse af 22. april 1994 om forfalskning af en række importlicenser vedrørende GATT-kontingentet, idet myndighederne vedlagde ægte og falske stempler og underskrifter, der var sammenlignet.

15 Kommissionen fremsendte den 2. maj 1994 (meddelelse AM 40/94) eksemplarer af forfalskede licenser og forfalskede og ægte stempelprægninger og underskrifter til medlemsstaternes myndigheder.

16 De spanske myndigheder havde den 13. maj 1994 fremsendt en liste over gyldige importlicenser og partiallicenser, som var udleveret i 1993 for indførsel af frosset oksekød, til Kommissionen, der videresendte den til medlemsstaternes kompetente tjenestegrene den 14. juni 1994. Kommissionen anmodede i samme meddelelse af 14. juni 1994 medlemsstaternes kompetente myndigheder om at kontrollere lovligheden af licenserne og partiallicenserne vedrørende GATT-kontingentet, der er fremlagt for toldstederne i 1993 ved indførsel af oksekød.

17 Zollkriminalamt Köln (herefter »ZKA Köln«) oplyste ved skrivelse af 22. august 1994 Kommissionen, at myndigheden havde opdaget tre licenser fra 1993, der ikke var optegnet i listen over gyldige licenser. Efter at Kommissionen havde fremsendt kopier af de omhandlede dokumenter til de spanske myndigheder, oplyste sidstnævnte den 24. oktober 1994, at de var falske.

18 Ved skrivelser af 21. december 1995 og 8. august 1996 anmodede ZKA Köln Kommissionen om at henvende sig til de kompetente spanske myndigheder for så vidt angår de omtvistede partiallicenser for en bekræftelse af de foreløbige resultater af den foretagne undersøgelse, dvs. at de nævnte myndigheder ikke havde udstedt licenser med numrene 36 20511395, 36 20511526 og 36 20511571.

19 De kompetente spanske myndigheder svarede ved skrivelse af 11. februar 1997, at de ikke havde udstedt de omtvistede partiallicenser, og at disse således var falske. Myndighederne bekræftede dette i deres svar af 7. juli 1997 på et spørgsmål fra Hauptzollamt Köln-Deutz samt i svar af 1. august 1997 på et spørgsmål fra Kommissionen, idet de i øvrigt tilføjede, at der ikke fandtes importlicenser svarende til disse partiallicenser.

20 Den 11. september 1997 indledte anklagemyndigheden i Genova en sag mod indehaverne af Balestrero og en argentisk mellemmand ved navn Colle Garcia.

Sagsøgeren har som part i sagen haft lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger under denne sag. Ved dom af 4. maj 1998 blev de tiltalte, Balestrero og Colle Garcia, idømt frihedsstraffe bl.a. for at have forfalsket de omtvistede partiallicenser, som var blevet solgt til sagsøgeren.

Ansøgning om fritagelse for afgifter og de relevante fællesskabsbestemmelser

21 Da de varer, som sagsøgeren havde indført til Tyskland på grundlag af de omtvistede partiallicenser, ikke længere var omfattet af præferencetoldbehandling, opkrævede de tyske toldmyndigheder den 29. marts 1996 told i forbindelse med indførslen på 363 248,34 tyske mark (DEM) af sagsøgeren.

22 Den 10. juli 1996 ansøgte sagsøgeren Hauptzollamt Köln-Deutz om fritagelse for importafgifter på grundlag af artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1). Selv om denne forordning ikke længere var i kraft den 1. januar 1994, finder de materielle regler stadig anvendelse for så vidt angår de forhold, der ligger forud for forordningens udløb (jf. i denne retning Domstolens dom af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 13).

23 Artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 bestemte følgende:

»[...] fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger [...] særlige forhold [...], og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede«.

24 Artikel 4, stk. 2, litra c), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3799/86 af 12. december 1986 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4a, 6a, 11a og 13 i forordning nr. 1430/79 (EFT L 352, s. 19) angav imidlertid et forhold, der ikke i sig selv var et særligt forhold i den forstand, hvori udtrykket var anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, som værende »når der for varer, der angives til fri omsætning med henblik på indrømmelse af præferencetoldbehandling, endog i god tro fremlægges dokumenter, som senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige til opnåelse af denne præferencetoldbehandling«.

25 Fremgangsmåden for fritagelse for importafgifter er i den foreliggende sag reguleret ved bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 2, herefter »EF-toldkodeksen«), og gennemførelsesbestemmelserne hertil i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 (EFT L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen«).

26 Gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen bestemmer, at hvis den kompetente toldmyndighed ikke er i stand til at træffe afgørelse på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 ff. i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen, der angiver en række forhold, hvorunder fritagelsen kan eller ikke kan gives, og »ansøgningen indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed«, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen (artikel 905, stk. 1, i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen). De sagsakter, der forelægges for Kommissionen, skal indeholde alle de oplysninger, som er nødvendige for en fyldestgørende behandling af den forelagte sag, samt en erklæring underskrevet af den person, der ansøger om fritagelse, og hvori ansøgeren attesterer, »at han har kunnet gøre sig bekendt med sagsakterne, og enten giver udtryk for, at han ikke har noget at tilføje, eller påpeger alle yderligere forhold, som det forekommer ham vigtigt at få med« (artikel 905, stk. 2, i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen).

27 Artikel 906 a i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen bestemmer følgende:

»Når Kommissionen påtænker at træffe en beslutning, der ikke er gunstig for den part, som har anmodet om [...] fritagelse, underretter den [...] skriftligt denne part om sine indvendinger samt om alle de dokumenter, hvorpå disse indvendinger er baseret. Den part, som har anmodet om [...] fritagelse, redegør skriftligt for sine synspunkter inden for en måned, regnet fra den dato, indvendingerne blev afsendt. Har parten ikke givet sine synspunkter til kende inden for denne frist, anses den for at have givet afkald på muligheden for at tilkendegive sin holdning.«

28 Efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i Toldudvalget med henblik på at behandle den foreliggende sag, træffer Kommissionen »beslutning om, hvorvidt den særlige situation, der er til behandling, berettiger eller ikke berettiger til at indrømme [...] fritagelse« (artikel 907, første afsnit, i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen).

29 I den foreliggende sag oplyste Hauptzollamt Köln-Deutz ved skrivelse af 15. juni 1999 sagsøgeren om det tyske finansministeriums hensigt om at forelægge sagen for Kommissionen i henhold til artikel 905, stk. 1, i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen. Sagsøgeren blev givet mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger, hvilket sagsøgeren gjorde i et indlæg af 30. juni 1999.

30 Ved skrivelse af 18. oktober 1999 forelagde de tyske myndigheder rent faktisk sagen om sagsøgerens ansøgning om fritagelse for importafgifter for Kommissionen.

31 Ved skrivelse af 7. december 1999 anmodede sagsøgeren om aktindsigt i Kommissionens sag.

32 Ved skrivelse af 12. maj 2000 oplyste Kommissionen sagsøgeren om Kommissionens foreløbige gennemgang af sagen, hvorefter betingelserne for at tillade en fritagelse for importafgifterne ikke var opfyldt. Kommissionen gav sagsøgeren mulighed for at gennemgå sagen hos Kommissionen og fremkomme med sine bemærkninger inden for en frist på en måned i henhold til artikel 906a i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen.

33 Den 26. maj 2000 kunne sagsøgerens repræsentant gennemgå sagen i Kommissionens lokaler. Der var til en erklæring af 26. maj 2000 fra sagsøgerens advokat vedlagt en liste over de dokumenter i sagen, som sagsøgeren har haft adgang til.

34 Ved indlæg af 8. juni 2000 fremkom sagsøgeren med sine bemærkninger til Kommissionens skrivelse af 12. maj 2000.

35 I henhold til artikel 907, første afsnit, i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen var ekspertgruppen bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne forsamlet den 3. juli 2000 i Toldudvalget med henblik på at behandle sagsøgerens ansøgning om fritagelse for importafgifter.

36 Den 25. juli 2000 fremsendte Kommissionen sin beslutning om, at fritagelse for importafgifter ikke var begrundet i særlige forhold (REM 49/99), til de tyske myndigheder, hvorved den afslog fritagelse for importafgifter på oksekød fra Sydamerika (herefter »den anfægtede beslutning«). Ifølge Kommissionen udgør »omstændighederne i den foreliggende sag [...] hverken isoleret set eller set i deres helhed særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79« (den anfægtede beslutning, punkt 36).

Retsforhandlinger og parternes påstande

37 Det er på denne baggrund, at sagsøgeren den 25. oktober 2000 har anlagt den foreliggende sag.

38 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

39 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

40 Kommissionen har ikke indgivet duplikken inden for den fastsatte frist.

41 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten stillet skriftlige spørgsmål til parterne og anmodet dem om at fremsende visse dokumenter.

42 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 10. september 2002, hvori Retten opfordrede Kommissionen til senest den 7. oktober 2002 at indlevere forskellige dokumenter. Efter indleveringen af de begærede dokumenter erklærede formanden for Tredje Afdeling den 25. oktober 2002 den mundtlige forhandling for afsluttet.

Realiteten

43 Sagsøgeren har gjort to anbringender gældende til støtte for sine påstande. Det første vedrører tilsidesættelse af retten til kontradiktion og det andet tilsidesættelse af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

Det første anbringende om, at retten til kontradiktion er tilsidesat

44 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabets ret til kontradiktion er blevet tilsidesat under den administrative procedure. Sagsøgeren er for det første af den opfattelse, at den sag, som selskabet havde fået aktindsigt i den 26. maj 2000 i Kommissionens lokaler, var ufuldstændig. Sagsøgeren har angivet flere relevante dokumenter, som ikke fremgik af den sag, som sagsøgeren gennemgik. Sagsøgeren har i sin skrivelse af 7. december 1999 anført, at selskabet havde søgt om »aktindsigt i alle relevante dokumenter fra alle Kommissionens tjenestegrene«.

45 Retten bemærker, at det følger af fast retspraksis, at det i forbindelse med sager om fritagelse for importafgifter må sikres, at de berørte parter har lejlighed til at udtale sig, når henses til det skøn, Kommissionen råder over, når den træffer beslutning om at anvende den generelle billighedsklausul i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 (jf. bl.a. Rettens dom af 10.5.2001, forenede sager T-186/97, T-187/97, T-190/97 — T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97 — T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 og T-147/99, Kaufring m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1337, præmis 152, herefter »dommen om tyrkiske fjernsyn«).

46 Inden for rammerne af en administrativ procedure vedrørende fritagelse for importafgifter indebærer kontradiktionsprincippet blot, at den berørte skal have mulighed for at gøre sine synspunkter gældende, i det mindste i relation til de faktorer, herunder de dokumenter, som Kommissionen har baseret sin afgørelse på til skade for den pågældende. Princippet stiller ikke krav om, at Kommissionen af egen drift skal give aktindsigt i alle dokumenter, der eventuelt måtte have relation til den sag, hvor der er forelagt en fritagelsesansøgning. Er den pågældende af den opfattelse, at sådanne dokumenter vil kunne tjene som bevis for, at der foreligger særlige forhold, og/eller at han ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenlys forsømmelse, påhviler det ham i overensstemmelse med de bestemmelser, der af institutionerne er vedtaget med hjemmel i artikel 255 EF, at anmode om aktindsigt i disse dokumenter (Rettens dom af 11.7.2002, sag T-205/99, Hyper mod Kommissionen, Sml. II, s. 3141, præmis 63).

47 Selv om Kommissionen i medfør af princippet om overholdelse af retten til kontradiktion pålægges visse proceduremæssige forpligtelser, indebærer princippet tillige, at den berørte skal udvise en vis agtpågivenhed. Er den berørte således af den opfattelse, at hans ret til kontradiktion ikke eller ikke i tilstrækkeligt omfang er blevet overholdt under den administrative procedure, påhviler det ham at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre sig, at dette er tilfældet, eller i det mindste i tide gøre den kompetente myndighed opmærksom herpå (dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 59).

48 Det bemærkes, at Kommissionen i den foreliggende sag ved skrivelse af 12. maj 2000 har oplyst sagsøgeren om Kommissionens foreløbige gennemgang, hvorefter betingelserne for at tillade en fritagelse fra importafgifterne ikke var opfyldt. Efter sagsøgerens anmodning den 7. december 1999 gav Kommissionen sagsøgeren mulighed for at gennemgå sagen hos Kommissionen og fremkomme med sine bemærkninger inden for en frist på en måned. Sagsøgerens repræsentant kunne således den 26. maj 2000 gennemgå sagen i Kommissionens lokaler. Der var til en erklæring af 26. maj 2000 fra sagsøgerens advokat vedlagt en liste over de dokumenter i sagen, som sagsøgeren har haft adgang til.

49 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har gjort gældende, at selskabet ikke har fået aktindsigt under den administrative procedure med hensyn til bestemte dokumenter, som Kommissionen har støttet den anfægtede beslutning på.

50 Det konstateres i øvrigt, at sagsøgeren i sine bemærkninger af 8. juni 2000 som svar på Kommissionens foreløbige vurdering af 12. maj 2000 af ansøgningen om fritagelse ikke gjorde gældende, at der var sket en påstået tilbageholdelse af dokumenter i forbindelse med aktindsigten i sagen. Efter at have gennemgået sagen i Kommissionens lokaler den 26. maj 2000 har sagsøgeren heller ikke anmodet Kommissionen om at fremsende andre dokumenter.

51 Henset til det i præmis 45-47 anførte må argumentet om, at sagen er ufuldstændig, forkastes.

52 Sagsøgeren har for det andet bestridt fortroligheden af visse dokumenter. Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke klart har angivet, efter hvilke kriterier de fortrolige dokumenter adskiller sig fra ikke-fortrolige dokumenter. Sagsøgeren har i denne forbindelse angivet flere sagsakter, for

hvilke sagsøgeren finder den fortrolige karakter uberettiget. Sagsøgeren har anført, at alene dokumenter, hvor kendskabet hertil eller mangfoldiggørelsen heraf kan skade fællesskabsinteresser, kan anses for fortrolige.

53 Sagsøgeren har dernæst anført, at selv om egentlige fortrolige sagsakter ikke skal fremsendes, som de er, burde Kommissionen imidlertid i det mindste have udfærdiget en ikke-fortrolig sammenfatning af sagsakterne for at gøre det muligt for sagsøgerens befuldmægtigede at gøre sig bekendt med hovedindholdet heraf.

54 Sagsøgeren har herudover i replikken anført, at retten til aktindsigt indebærer en ret til at tage fotokopier af de gennemgåede dokumenter. Sagsøgeren har støttet denne ret såvel på praktiske betragtninger forbundet med nødvendigheden af en egentlig gennemgang af de berørte dokumenter (nødvendigheden af en oversættelse, konsultation af eksperter osv.), som på de tyske processuelle regler (fremgangsmåden ved skatteretterne) og de fælleskabsretlige processuelle regler (Kommissionens afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom af 8.2.1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (EFT L 46, s. 58), der bl.a. regulerer kopiudgifter).

55 Kommissionen har anført, at sagsøgerens argumenter, der rejser tvivl om fortroligheden af visse dokumenter, kun er blevet fremført til støtte for en hævdet tilsidesættelse af en ret til at tage fotokopier. Kommissionen har bekræftet, at sagsøgeren ikke har haft ret til at fotokopiere visse dokumenter i sagen, selv om sagsøgeren havde kunnet notere indholdet af dokumenterne i hånden. Ifølge Kommissionen indebærer retten til aktindsigt imidlertid ikke en ret til at fotokopiere dokumenterne i sagen.

56 Retten konstaterer, at det fremgår dels af listen over dokumenter, som sagsøgeren har haft aktindsigt i under den administrative procedure, dels af Kommissionens bemærkninger i svarskriftet og sagsøgerens bemærkninger i replikken, at

sagsøgeren den 26. maj 2000 havde adgang til dokumenter, der af Kommissionen var klassificeret som fortrolige, men at sagsøgeren alene har været forhindret i at tage fotokopier heraf.

57 De omhandlede dokumenter, der er blevet fremsendt til Retten som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, er alle med undtagelse af et meddelelser mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og Kommissionen, der er blevet udarbejdet på grundlag af forordning nr. 1468/81 (jf. ovenfor i præmis 8). Sådanne meddelelser er imidlertid i henhold til artikel 19 i forordning nr. 1468/81 »fortrolige« og »er omfattet af den tjenstlige tavshedspligt«. Det sidste dokument er en skrivelse fra anklagemyndigheden i Haag til Kommissionen af 10. maj 1994 vedrørende en igangværende efterforskning. Indholdet heraf er ligeledes fortroligt (jf. artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43)).

58 Det følger heraf, at de dokumenter, som sagsøgeren er blevet forhindret i at fotokopiere under den administrative procedure, med rette er blevet klassificeret som fortrolige dokumenter af Kommissionen.

59 I modsætning til det af sagsøgeren hævdede indebærer retten til aktindsigt i forbindelse med en sag om fritagelse for importafgifter imidlertid ikke en ret for den berørte virksomhed til at tage fotokopier af fortrolige dokumenter. Det bemærkes i denne forbindelse, at en berørt part principielt end ikke har ret til at gennemgå samtlige fortrolige dokumenter. Sædvanligvis begrænser partens ret til aktindsigt sig for så vidt angår fortrolige dokumenter til aktindsigt i en ikke-fortrolig udgave eller sammenfatning af de omhandlede dokumenter (jf. i denne retning Rettens dom af 15.3.2000, forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95 — T-32/95, T-34/95 — T-39/95, T-42/95 — T-46/95, T-48/95, T-50/95 — T-65/95, T-68/95 — T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 491, præmis 142-144 og 147).

60 Under disse omstændigheder bør det første anbringende forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79

Indledende bemærkninger

61 Det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 (jf. ovenfor i præmis 23) er en generel billighedsklausul (jf. bl.a. Domstolens dom af 15.12.1983, sag 283/82, Schoellershammer mod Kommissionen, Sml. s. 4219, præmis 7, og dommen om tyrkiske fjernsyn, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 216).

62 I medfør af denne bestemmelse har den afgiftspligtige krav på toldfritagelse, når det godtgøres, at der dels foreligger særlige forhold, dels at den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenlys forsømmelse (jf. Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 134, og dommen om tyrkiske fjernsyn, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 217).

63 Det skal imidlertid understreges, at fritagelse for importafgifter, der kun kan indrømmes på visse betingelser og i bestemte, fastsatte tilfælde, er en undtagelse til den normale importordning, og at bestemmelserne, hvori en sådan fritagelse er fastsat, følgelig skal fortolkes strengt (Domstolens dom af 11.11.1999, sag C-48/98, Söhl & Söhlke, Sml. I, s. 7877, præmis 52).

64 Fællesskabets retsinstanser har i denne forbindelse fastslået, at der foreligger særlige forhold, når det fremgår af sagens omstændigheder, at den afgiftspligtige befinder sig i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet (jf. Domstolens dom af 25.2.1999, sag C-86/97, Trans-Ex-Import, Sml. I, s. 1041, præmis 21 og 22, og De Haan-dommen, nævnt ovenfor i præmis 22, præmis 52 og 53), og, såfremt disse omstændigheder ikke foreligger, at den pågældende ikke har lidt tab som følge af efteropkrævning af told (Domstolens dom af 26.3.1987, sag 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, Sml. s. 1525, præmis 22, og dommen om tyrkiske fjernsyn, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 218). Artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 er således bestemt til at anvendes, når de omstændigheder, som karakteriserer forholdet mellem den erhvervsdrivende og myndighederne, er sådanne, at det ikke er rimeligt at påføre denne erhvervsdrivende et tab, som han normalt ikke ville have lidt (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 62, præmis 132).

65 Det andet anbringende indeholder to led, der bl.a. vedrører de to betingelser, som anvendelsen af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 er underlagt. Sagsøgeren har inden for rammerne af det første led gjort gældende, at selskabet var i god tro, og at der ikke foreligger åbenlys forsømmelse fra selskabets side. Det andet led er, at der foreligger særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

Første led: god tro og manglende åbenlys forsømmelse fra sagsøgerens side

66 Sagsøgeren har anført en række forhold, der vidner om selskabets gode tro, og som samtidig udelukker enhver åbenlys forsømmelse fra selskabets side. Sagsøgeren har dog anført, at den anfægtede beslutning ikke indeholder en påtale af åbenlys forsømmelse.

67 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren burde have gjort sig uregelmæssigheden ved de omtvistede partiallicenser klart. Sagsøgeren har således udvist åbenlys forsømmelse, hvilket udelukker anvendelsen af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

68 Retten konstaterer, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har givet afslag på ansøgningen om fritagelse for importafgifter, da »omstændighederne i den foreliggende sag [...] hverken isoleret set eller set i deres helhed [udgør] særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning [...] nr. 1430/79« (den anfægtede beslutning, punkt 36). Som Kommissionen i øvrigt har erkendt under retsmødet, har den ikke i den anfægtede beslutning taget stilling til den anden betingelse, som afgiftsfritagelsen er undergivet, hvilket er, at den berørte ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenlys forsømmelse.

69 Det følger heraf, at det første led i det første anbringende er irrelevant og derfor bør forkastes.

Andet led: særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79

— Indledende bemærkninger

70 Sagsøgeren har inden for rammerne af dette led gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et urigtigt skøn, idet den i den anfægtede beslutning har fundet, at de faktiske omstændigheder i sagen ikke udgør særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79.

71 I denne forbindelse bemærker Retten, at Kommissionen skal inddrage alle relevante faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, om der foreligger særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79 (jf. dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 62, præmis 133, dommen om tyrkiske fjernsyn, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 222, og dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 93). Selv om Kommissionen råder over et skøn i denne forbindelse, skal den ved udøvelsen heraf foretage en reel afvejning af Fællesskabets interesse i at sikre, at toldbestemmelserne overholdes, og den interesse, som importøren, der er i god tro, har i ikke at lide tab, der går ud over de normale erhvervsrisici. Kommissionen kan derfor ved undersøgelsen af, om ansøgningen om fritagelse bør imødekommes, ikke nøjes med at tage hensyn til importørernes adfærd. Den skal også vurdere, hvilken indflydelse dens egen adfærd (jf. dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 62, præmis 133, dommen om tyrkiske fjernsyn, nævnt ovenfor i præmis 45, præmis 225, og dommen i sagen Hyper mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, præmis 95) og de nationale toldmyndigheders adfærd (jf. Rettens dom af 7.6.2001, sag T-330/99, Spedition Wilhelm Rotermund mod Kommissionen, Sml. II, s. 1619, præmis 57) har haft på den opståede situation.

72 Henset til disse principper er det fornødent at gennemgå sagsøgerens argumentation, der har til formål at påvise, at de faktiske omstændigheder i sagen udgjorde særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. Sagsøgeren har i den anledning for det første gjort gældende, at det ikke er blevet godtgjort, at de omtvistede partiallicenser var forfalskede. Sagsøgeren har dernæst henvist til den indflydelse, som de spanske myndigheders og Kommissionens adfærd har haft på den opståede situation.

— De omtvistede partiallicenser er ikke forfalskninger

73 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort i punkt 16-20 i den anfægtede beslutning, at de omtvistede partiallicenser er blevet forfalsket. Kommissionen har til støtte for påstanden om, at de omtvistede licenser er forfalskede, alene støttet sig på de kompetente spanske myndigheders kon-

stateringer og på dommen af 4. maj 1998 afsagt af Tribunale di Genova. Kommissionen har ikke foretaget en supplerende undersøgelse.

74 Ifølge sagsøgeren var de omtvistede partiallicenser ikke forfalskede. De er nemlig påført den autoriserede underskrift og er forsynet med det på tidspunktet for de faktiske omstændigheder gyldige stempel. Det drejer sig om forfalskninger, der er udfærdiget med hjælp fra spanske embedsmænd. Sagsøgeren har desuden anført, at korrespondancen mellem Kommissionen og de spanske myndigheder udelukkende er blevet foretaget af M., for så vidt angår de spanske myndigheder. M, hvis underskrift fremgår af de omtvistede partiallicenser, er ikke en neutral informationskilde.

75 Sagsøgeren har under retsmødet desuden støttet sig på udskriften af M.'s forklaring, der blev afgivet den 24. oktober 2001 efter anmodning fra Oberlandesgericht Köln. M. har under denne forklaring erklæret, at underskriften på skrivelsen fra de spanske myndigheder til Kommissionen af 22. april 1994 (jf. ovenfor i præmis 14) var hendes, selv om hun tidligere havde hævdet, at der var tale om en efterlignet underskrift.

76 Retten bemærker, at i henhold til artikel 905, stk. 2, i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen skal »[d]e sagsakter, der fremsendes til Kommissionen [af den toldmyndighed, hvortil ansøgningen om fritagelse er indgivet] [...] indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for en fyldestgørende behandling af den forelagte sag«. Det følger heraf, at ansvaret for at tilvejebringe en fyldestgørende sag, der gør det muligt for Kommissionen at træffe en afgørelse, principielt påhviler de berørte nationale toldmyndighed. I medfør af artikel 905, stk. 2, i gennemførelsesbestemmelserne til EF-toldkodeksen kan Kommissionen imidlertid, når det »[v]iser [...] sig, at de oplysninger, som medlemsstaten har fremsendt, er utilstrækkelige til, at Kommissionen kan træffe beslutning om sagen med fuldt kendskab til omstændighederne, [...] anmode om supplerende oplysninger«.

77 I den foreliggende sag har Kommissionen imidlertid på grundlag af de sagsakter, der er fremsendt til den, og navnlig erklæringerne fra de kompetente spanske myndigheder og dommen af 4. maj 1998 fra Tribunale di Genova, med rette i den anfægtede beslutning kunnet konstatere, at de omtvistede partiallicenser var forfalskede (»Fälschungen«). Det var således ikke nødvendigt med supplerende undersøgelser fra Kommissionens side.

78 De spanske myndigheder havde nemlig ikke alene konstateret, at de omtvistede partiallicenser var falske (falsos), men de havde tillige udtrykkeligt betegnet dem som forfalskninger (falsificaciones) i deres skrivelse af 11. februar 1997 til J. Poncet i Kommissionens Direktorat for Koordinering af Bedrageribekæmpelse. De bekræftede i deres svar af 7. juli 1997 på et spørgsmål fra Hauptzollamt Köln-Deutz samt i svar af 1. august 1997 på et spørgsmål fra Kommissionen, at partiallicenserne var falske og ikke var blevet udstedt af de kompetente spanske myndigheder.

79 Det er desuden angivet i dommen af 4. maj 1998 fra Tribunale di Genova, at partiallicenserne med numrene 36 20511395, 36 20511526 og 36 20511571 faktisk er forfalskede.

80 Endelig har de tyske myndigheder i deres skrivelse af 15. juni 1999 (jf. ovenfor i præmis 29) udtalt, at de omtvistede partiallicenser var blevet forfalsket.

81 Med hensyn til argumentet om, at en eller flere spanske embedsmænd har deltaget i udfærdigelsen af de omtvistede partiallicenser, bemærkes, at Retten i dommen i sagen Spedition Wilhelm Rotermund mod Kommissionen (nævnt ovenfor i præmis 71, præmis 57 og 58) har anerkendt, at aktiv medvirken fra en embedsmand ved de berørte toldmyndigheder til toldsvig kan være et særligt

forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, der giver ret til en afgiftsfritagelse. I modsætning til den sag, der førte til den nævnte dom, er en sådan medvirken imidlertid på ingen måde godtgjort i den foreliggende sag. Det konstateres nemlig, at hele sagsøgerens argumentation vedrørende M.'s eller andre spanske embedsmænds indblanding i udstedelsen af de omtvistede partiallicenser er støttet på rene formodninger og ikke hviler på objektive indicier. Under alle omstændigheder indeholder udskriften af M.'s forklaring, som sagsøgeren har tillagt stor vægt under retsmødet, ikke forhold, der påviser nogen form for medvirken fra spanske embedsmænds side ved udformningen af de omtvistede partiallicenser. Sagsøgeren har desuden efter at være blevet hørt vedrørende dette punkt under retsmødet trukket sin argumentation vedrørende underskriften på skrivelsen af 24. april 1994 tilbage. De spanske myndigheder har nemlig ved denne skrivelse fremsendt »[M.'s] efterlignede underskrift på de falske licenser« til Kommissionen. Underskriften på skrivelsen er imidlertid M.'s ægte underskrift.

82 Endelig er den omstændighed, at de forfalskede partiallicenser bærer M.'s efterlignede underskrift, imidlertid ikke et forhold, der gør, at denne spanske embedsmand ikke er en neutral informationskilde.

83 Den første omstændighed, som sagsøgeren har påberåbt sig, er ikke korrekt og udgør således ikke i den foreliggende sag et særligt forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, der giver ret til en afgiftsfritagelse.

— Indflydelsen af Kommissionens og de nationale myndigheders adfærd på den opståede situation

84 Sagsøgeren har gjort gældende, at de nationale myndigheder har pligt til at sende Kommissionen aftryk af de udstedende myndigheders officielle stempler til

importlicenser og underskrifterne fra de personer, der er beføjet til at udstede sådanne licenser. Kommissionen har pligt til at oplyse de andre medlemsstater herom.

85 Dels har de kompetente spanske myndigheder imidlertid ikke i tide fremsendt det stempel og de underskrifter, der fandt anvendelse i 1993 på importlicenserne, til Kommissionen og de andre nationale myndigheder. Dels har Kommissionen ikke forsøgt at opretholde overholdelsen af disse forpligtelser overholdt.

86 Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at selv om Kommissionen efter den 20. august 1993 at være blevet oplyst om visse uregelmæssigheder af de spanske myndigheder straks havde indledt en undersøgelse og informeret myndighederne i de andre medlemsstater på en mere fyldestgørende måde, kunne Kommissionen have undgået omsætningen af de omtvistede partiallicenser. Under disse omstændigheder er det urimeligt at lade sagsøgeren bære et tab, som virksomheden normalt ikke ville have lidt, hvis de kompetente spanske myndigheder og Kommissionen ikke havde tilsidesat deres forpligtelser (jf. dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 62, præmis 132).

87 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at den har forvaltet toldkontingentet med enhver påkrævet omhu. Efter de første underretninger fra de spanske myndigheder ved telefax af 20. august 1993, oplyste Kommissionen ved skrivelse af 28. september 1993 medlemsstaterne om forekomsten af forfalskede licenser, idet den opfordrede myndighederne til at øge deres agtpågivenhed.

88 Ifølge Kommissionen har de spanske myndigheder desuden ikke udvist en ukorrekt adfærd som følge af den hævdede manglende underretning. De spanske myndigheder oplyste nemlig efter at have konstateret de første forfalskninger straks Kommissionen den 20. august 1993. På tidspunktet for indførslerne i

december 1993 havde de spanske myndigheder ingen underretninger om forfalskningen af de tre omtvistede partiallicenser og om lovovertrædelser begået til skade for sagsøgeren. De har bestandigt samarbejdet i opklaringen af de faktiske omstændigheder og fremsendt de nødvendige oplysninger til Kommissionen og de tyske og italienske myndigheder.

89 Retten bemærker for det første, at i medfør af artikel 211 EF og princippet om god forvaltningsskik var Kommissionen forpligtet til at sikre, at GATT-kontingentet blev anvendt korrekt (jf. i denne retning dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 62, præmis 165).

90 Det bemærkes dernæst, at forordning nr. 1468/81 og nr. 3719/88 pålægger medlemsstaterne og Kommissionen en gensidig underretningsforpligtelse, hvis overholdelse kan lette »forebyggelse og efterforskning af overtrædelser« af toldbestemmelserne (jf. anden betragtning til forordning nr. 1468/81) og bl.a. bestemmelserne om GATT-kontingentet.

91 I henhold til artikel 28, stk. 4, i forordning nr. 3719/88 sender »[m]edlemsstaterne [...] Kommissionen aftryk af de pågældende myndigheders officielle stempler [til brug ved udfærdigelsen af importlicenser og partiallicenser heraf] og i givet fald af deres reliefstempler«. I medfør af samme bestemmelse underretter »Kommissionen [...] straks de andre medlemsstater herom«.

92 Dernæst bestemmes det i artikel 14a i forordning nr. 1468/81, at »[s]åfremt de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at transaktioner er eller synes at være i strid med told- eller landbrugsbestemmelserne [...] meddeler disse

myndigheder snarest Kommissionen, enten på egen foranledning eller efter en begrundet anmodning fra denne, alle relevante oplysninger [...]«. I medfør af samme bestemmelse er Kommissionen forpligtet til at fremsende »disse oplysninger til de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater«.

93 Medlemsstaternes og Kommissionens overholdelse af disse forpligtelser er væsentligt for at sikre den effektive virkning af de nævnte bestemmelser, der har til formål at forebygge og opdage overtrædelser af toldbestemmelserne. Dels hindres medlemsstaternes toldmyndigheders opdagelse af eventuelle forfalskninger nemlig, såfremt disse ikke er i besiddelse af aftryk af de officielle stempler, som myndighederne i de andre medlemsstater anvender med henblik på udfærdigelse af importlicenserne og partiallicenser heraf. Dels er det altafgørende, når uregelmæssigheder konstateres af en medlemsstats myndigheder, at disse uden forsinkelse meddeler dette til Kommissionen, der straks giver de andre medlemsstaters myndigheder enhver oplysning, der kan føre til opdagelse af andre ikke forskriftsmæssige licenser eller partiallicenser.

94 De nævnte bestemmelser gør det mere generelt muligt for Kommissionen hos medlemsstaternes myndigheder at indsamle de oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af dens overvågningsopgave i forhold til GATT-kontingentet.

95 For det første har Retten for at kontrollere, om det i artikel 28, stk. 4, i forordning nr. 3719/88 fastsatte er blevet overholdt i den foreliggende sag, ved skrivelse af 28. juni 2002 anmodet Kommissionen om at fremsende de aftryk af de officielle stempler, der fandt anvendelse på tidspunktet for sagsøgerens køb af de omtvistede partiallicenser, og som var blevet fremsendt af de spanske myndigheder til Kommissionen i henhold til den nævnte bestemmelse. Kommissionen er også blevet anmodet om ved bevismidler at godtgøre, at den havde underrettet de andre medlemsstater om disse aftryk i overensstemmelse med artikel 28, stk. 4, i forordning nr. 3719/88.

96 Ved skrivelse af 22. juli 2002 fremsendte Kommissionen en skrivelse fra de spanske myndigheder dateret den 18. marts 1986 (notat 28/86) til Retten, hvorved myndighederne tilsendte Kommissionen generaldirektoratet for udenrigshandels reliefstempel (sello en seco), der fandt anvendelse med hensyn til importlicenser for landbrugsprodukter i den omhandlede periode. Hverken det omhandlede reliefstempel eller et aftryk af det officielle stempel var imidlertid vedlagt skrivelsen til Retten.

97 Det fremgår derimod af »referat af 125. fælles møde i Forvaltningskomitéen for Handelsmekanismer den 15. og 16. april 1986«, som Kommissionen har fremlagt, at under dette møde »[blev] eksemplarer af stempler, der var blevet udført af de spanske myndigheders prægere [...] delt ud til medlemsstaterne«.

98 Da Retten ikke havde modtaget »aftryk af de officielle stempler«, anmodede den på ny under retsmødet Kommissionen om at fremlægge de stempler, der var blevet anvendt på det pågældende tidspunkt af de spanske myndigheder til brug ved udfærdigelsen af importlicenserne under GATT-kontingentet. Retten har ligeledes anmodet Kommissionen om at fremsende kopier af gyldige spanske importlicenser, der var udfærdiget i 1993 med henblik på indførsel af oksekød inden for rammerne af GATT-kontingentet.

99 Efter denne anmodning fremsendte Kommissionen ved skrivelse af 7. oktober 2002 en kopi til Retten af det reliefstempel, der havde været bilagt de spanske myndigheders skrivelse af 18. marts 1986 (jf. ovenfor i præmis 96), og som var blevet udleveret til medlemsstaterne under mødet den 15. og 16. april 1986 (jf. ovenfor i præmis 97).

100 Det konstateres imidlertid, at aftrykket af reliefstemplet ikke svarer til det stempel, der fremgår af de gyldige licenser, som Retten har modtaget. Kommissionen har i sin skrivelse af 7. oktober 2002 gjort gældende, at den har spurgt de

spanske myndigheder herom, og at de »har bekræftet, at det stempel, som var blevet meddelt i 1986, ikke længere blev anvendt i 1993« og har forklaret, at der i stemplet fra 1986 var angivet »Ministerio de Economía y Hacienda«, hvorimod stemplet fra 1993 indeholdt »Ministerio de Industria, Comercio y Turismo«.

101 Det forklares i samme skrivelse af 7. oktober 2002 desuden, at »en kopi af det gyldige stempel, der fandt anvendelse i Spanien i 1993, er blevet meddelt til Kommissionen den 22. april 1994 [af de spanske myndigheder]«.

102 Det konstateres, at de spanske myndigheder ved skrivelse af 22. april 1994 reelt har meddelt Kommissionen det stempel, som fandt anvendelse i 1993. Formålet med skrivelsen var imidlertid at oplyse Kommissionen om den omstændighed, at stemplet fra 1993 var blevet trukket tilbage. Skrivelsen indeholder et aftryk af det nye stempel for 1994 og af det gamle stempel, og det er anført, at »[d]et nuværende stempel for den udstedende myndighed bærer påskriften Ministerio de Comercio y Turismo og ikke Ministerio de Industria, Comercio y Turismo (tidligere stempel anvendt i 1993)«.

103 Det følger af det foregående, at de spanske myndigheder ikke har overholdt forpligtelserne i henhold til artikel 28, stk. 4, i forordning nr. 3719/88. De har nemlig meddelt Kommissionen det stempel, der fandt anvendelse i 1993 ved udfærdigelsen af importlicenser under GATT-kontingentet på et tidspunkt, hvor stemplet ikke længere var gyldigt.

104 For det andet bemærkes det for så vidt angår de gensidige underretningsforpligtelser, der følger af artikel 14 a i forordning nr. 1468/81, at de spanske myndigheder ved telefax af 20. august 1993 havde advaret Kommissionen om, at der fandtes falske spanske licenser og partiallicenser vedrørende indførsel af oksekød inden for rammerne af GATT-kontingentet for 1993.

105 Det konstateres ikke desto mindre, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at udvise omhu, idet den ikke så hurtigt som muligt har advaret de andre medlemsstaters nationale myndigheder om problemet med forfalskninger af spanske licenser og partiallicenser. Det konstateres nemlig, at Kommissionen ventede indtil den 28. september 1993 med at informere de kompetente myndigheder i alle medlemsstaterne om indholdet af telefaxen af 20. august 1993.

106 Det var så meget desto mere nødvendigt i den foreliggende sag med en øjeblikkelig underretning fra Kommissionen af myndighederne i de andre medlemsstater, som Kommissionen selv var af den opfattelse, at forfalskningerne af licenserne og partiallicenserne, som er nævnt i telefaxen af 20. august 1993, ikke var et enkelt tilfælde. I Kommissionens meddelelse af 28. september 1993 henviser den nemlig til et »stigende antal uregelmæssigheder i forbindelse med indførsel af oksekød til Fællesskabet«.

107 Det skal undersøges, om Kommissionen i den foreliggende sag har overholdt sin forpligtelse til god forvaltning af GATT-kontingentet ved indsamling hos de spanske myndigheder og meddelelse heraf til myndighederne i de andre medlemsstater af »alle relevante oplysninger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 14 a i forordning nr. 1468/81.

108 Det bemærkes herom, at telefaxen af 20. august 1993, hvorved de spanske myndigheder underrettede Kommissionen om opdagelsen af uregelmæssigheder og fremsendte en kopi til Kommissionen af de forfalskede dokumenter, ikke indeholdt »alle relevante oplysninger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 14 a i forordning nr. 1468/81. I medfør af denne bestemmelse var de spanske myndigheder nemlig forpligtet til at meddele Kommissionen alle oplysninger i deres besiddelse, der gjorde en opdagelse af eventuelle andre forfalskede spanske licenser og partiallicenser mulig. I det foreliggende tilfælde indebar denne forpligtelse, at de spanske myndigheder ikke alene sender det

officielle stempel, der fandt anvendelse til udfærdigelse af importlicenser og partiallicenser heraf — en forpligtelse, der allerede fulgte af artikel 28, stk. 4, i forordning nr. 3719/88 — men også underskriften fra den eller de personer, der er beføjet til at udstede sådanne licenser og partiallicenser, samt numrene på de licenser og partiallicenser, der allerede er udstedt inden for rammerne af GATT-kontingentet for 1993.

109 Kommissionen er for at overholde forpligtelsen til at sikre en korrekt anvendelse af GATT-kontingentet forpligtet til ikke alene at fremsende de i medfør af artikel 14 a i forordning nr. 1468/81 modtagne oplysninger uden forsinkelse til medlemsstaternes myndigheder, men også til at sørge for, at medlemsstaterne overholder forpligtelserne i denne bestemmelse. Kommissionens rolle i relation til forpligtelsen til at sikre en korrekt anvendelse af GATT-kontingentet kan nemlig ikke begrænses til en passiv fremsendelse af de oplysninger, som de kompetente myndigheder i en medlemsstat beslutter at meddele Kommissionen. Når en medlemsstats myndigheder har underrettet Kommissionen om opdagelsen af forfalskede importlicenser og/eller partiallicenser af importlicenser, påhviler det Kommissionen så hurtigt som muligt at indsamle alle oplysninger, der kan lette opdagelsen af andre forfalskede dokumenter, hos myndighederne i den medlemsstat, som de forfalskede licenser og partiallicenser synes at stamme fra. Kommissionen er forpligtet til uden forsinkelse at underrette de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater om de således indsamlede oplysninger.

110 Det konstateres imidlertid, at Kommissionen i skrivelsen af 28. september 1993 har nøjedes med at meddele myndighederne i de andre medlemsstater oplysningerne i telefaxen af 20. august 1993. Selv om Kommissionen i samme skrivelse har opfordret medlemsstaternes myndigheder til »at være særligt opmærksomme på indførsler af [oksekød]« og har fordret, at de særligt kontrollerer »rigtigheden af de omhandlede dokumenter«, har Kommissionen ikke på dette tidspunkt meddelt medlemsstaterne de oplysninger, der gjorde en sådan kontrol mulig.

111 Det er nemlig først ved et notat af 2. maj 1994, at Kommissionen fremsendte et aftryk af det ægte stempel, som de spanske myndigheder anvendte i 1993 til

udfærdigelse af importlicenser og partiallicenser heraf inden for rammerne af GATT-kontingentet, til medlemsstaternes myndigheder, og at den meddelte underskriften fra den spanske embedsmand, der i 1993 var beføjet til at underskrive sådanne licenser og partiallicenser. Desuden blev listen over importlicenser og partiallicenser heraf, der var udstedt af de spanske myndigheder i 1993 for indførsel af oksekød inden for rammerne af GATT-kontingentet, først meddelt de andre medlemsstaters myndigheder den 14. juni 1994.

112 De spanske myndigheder har ganske vist selv været længe om at meddele Kommissionen »alle relevante oplysninger« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 14 a i forordning nr. 1468/81. Det er nemlig først den 22. april 1994, at de spanske myndigheder har sendt Kommissionen aftrykket af det ægte stempel, der fandt anvendelse i 1993 med henblik på udfærdigelse af gyldige importlicenser og partiallicenser heraf. De spanske myndigheder har ved samme skrivelse sendt underskriften fra den person, der i 1993 var beføjet til at underskrive de omhandlede licenser og partiallicenser, og hvis underskrift var blevet efterlignet på de omtvistede partiallicenser. Det var desuden først den 13. maj 1994, at de spanske myndigheder meddelte Kommissionen den fuldstændige liste over licenser og partiallicenser udstedt af de spanske myndigheder i 1993 inden for rammerne af GATT-kontingentet.

113 Selv om de spanske myndigheder har været længe om at meddele Kommissionen »alle relevante oplysninger«, har Kommissionen tilsidesat sin overvågningsopgave i forhold til GATT-kontingentet, idet den ikke straks efter modtagelsen af telefaxen af 20. august 1993 aktivt har søgt disse oplysninger, der gjorde det muligt at opdage andre forfalskede licenser og partiallicenser, meddelt.

114 Det bemærkes endelig, at oplysningerne, der blev meddelt af de spanske myndigheder i april og maj 1994, og som blev fremsendt af Kommissionen til medlemsstaterne ved meddelelser af 2. maj og 14. juni 1994, reelt har gjort det muligt for de nationale myndigheder at opdage nye forfalskede licenser og partiallicenser for indførsel af frosset oksekød. Det er således anført i en

meddelelse fra Kommissionen af 10. november 1994 med overskriften »resultater fra ad hoc-mødet i Bruxelles den 27.10.94«, der bl.a. henviser til meddelelserne af 2. maj og 14. juni 1994, at »[m]edlemsstaterne har [ved de tidligere meddelelser] [...] modtaget kopi af falske licenser med kopi af ægte underskrifter og reliefstempler, der er anvendt af de spanske myndigheder, samt listen over alle gyldige licenser udstedt i 1993 og 1994«. Det konstateres derefter, at »[s]om følge af disse oplysninger er nye mistænkelige licenser blevet opdaget for nylig i Italien og Tyskland«. De meddelte oplysninger har også gjort det muligt på kort tid at identificere bedragerne. Det fremgår nemlig af meddelelsen af 10. november 1994, at Kommissionen allerede den 2. juni 1994 havde anmodet de italienske myndigheder om at foretage en undersøgelse af selskabet Balestrero.

115 Det følger af det foregående, at de spanske myndigheders og Kommissionens adfærd i den foreliggende sag har frataget artikel 28, stk. 4, i forordning nr. 3719/88 og artikel 14 a i forordning nr. 1468/81 deres effektive virkning. De andre medlemsstaters kompetente myndigheder har således indtil maj eller juni 1994 været forholdt oplysninger, der var væsentlige for at opdage de forfalskede spanske licenser og partiallicenser, som de omtvistede partiallicenser er en del af, vedrørende indførsel af oksekød inden for rammerne af GATT-kontingentet for 1993, og for identificering af bedragerne. Såfremt Kommissionen i den foreliggende sag havde anmodet de spanske myndigheder om — efter at være blevet oplyst om de første forfalskninger i august 1993 — at sende aftrykket af det ægte stempel, faksimilen af underskriften fra den embedsmand, der var beføjet til at underskrive de licenser og partiallicenser, der var udstedt inden for rammerne af GATT-kontingentet for 1993, og listen over alle de gyldige licenser og partiallicenser, der var udstedt inden for rammerne af kontingentet, og såfremt Kommissionen havde meddelt de andre medlemsstaters kompetente myndigheder disse oplysninger uden forsinkelse, er det sandsynligt, at bedragerne allerede havde været identificeret på det tidspunkt, hvor sagsøgeren købte de omtvistede partiallicenser i oktober 1993. Under alle omstændigheder kunne forfalskningen af de omtvistede partiallicenser være blevet opdaget, inden sagsøgerens toldskyld opstod i december 1993.

116 Under disse omstændigheder bemærkes, at de faktiske omstændigheder i sagen udgør særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79. En afgiftspligtig virksomheds forventning om

gyldigheden af en importlicens, som i forbindelse med en senere kontrol viser sig at være forfalsket, er ganske vist normalt ikke beskyttet i henhold til fællesskabsretten, idet et sådant forhold er en erhvervsrisiko (dommen i sagen Eyckeler & Malt mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 62, præmis 188 og retspraksis nævnt i denne dom). Det er imidlertid i den foreliggende sag ikke rimeligt at påføre sagsøgeren denne toldskyld, for så vidt som det viser sig, at den anden betingelse for anvendelse af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, dvs. at den berørte ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenlys forsømmelse, ligeledes er opfyldt.

117 Det følger heraf, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den i den anfægtede beslutning har fundet, at »omstændighederne i den foreliggende sag [...] hverken isoleret set eller set i deres helhed [udgør] særlige forhold i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 13 i forordning nr. 1430/79« (punkt 36).

118 Dette anbringende er således velbegrundet. Den anfægtede beslutning bør derfor annulleres.

Sagens omkostninger

119 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den at betale omkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

1) **Kommissionens beslutning af 25. juli 2000 om, at fritagelse for importafgifter ikke er begrundet i særlige forhold (REM 49/99), annulleres.**

2) **Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Jaeger Lenaerts Azizi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. februar 2003.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand